

ЕЛИЦА МАВРОДИНОВА - СТИХОВЕ

17 МИГА

Дълго ще започва пролетта.
Чак докато думите се свършат.
Чак докато страшно натежат,
трудни и лениви като стършели...

Чак когато някоя липа
стане на воал и ни забули,
там, навън, ще потекат деца
и ще плувне цялата ни улица

в шарени чорапи и поли,
в рошави човеци с мръсни бузи...
И тогава старите жени
ще изхвърлят черните си блузи,

ще наметнат някакво небе
и ще влязат сини във трамвая,
без да са сърдити. И поне
сутрин ще успяват да мечтаят...

Моля се единствено, преди
черните ни дрехи да си идат,
Бог да не склопи съвсем очи.
Може би тогава ще ни види.

МОМЧИЛОВЦИ

Тук живеят два кръста, три облака
и дузина овчарски колиби.
И луна. Кехлибарено-обла,
като глътнала огънче риба.

Тук човекът с очи като корени
и вековна усмивка под мишница

гали с поглед вечерните дворове
със бумтящи в гърдите огнища.

Тук човекът с лице като къща
се е сбръчкал съвсем керемидено.
Цял живот е копал и прегръщал,
и е вдигал деца, и е зидал

с тия двете ръце. И с душата си,
дето вечно е пълна със борове.
Боже, колко е стара Земята!
Тук скалите са станали хора.

А небето е някак голямо...
да подскочиш за миг - ще потънеш.
И си имат два кръста. А няма
даже намек за някой разпънат.

АТЛАС

Атлас живее в някакво селце
под възлестия крак на планината
с една жена и няколко овце
и къс земя на края на мъглата.

Той става много рано. Точно в шест,
преди да се е срутило небето.
Не се оплаква. Нищо, че и днес
светът е легнал целият в ръцете му.

И нищо, че оттук до вечерта
мотиката е тежка като избор.
Той има много мъничко слънца.
И много пестеливо ги изнизва.

И всеки ден във битка със земята
по малко побеждава вечността.
А вътре (след овците и жената)
очите му се пълнят с планина.

А някъде далеч, далечни хора
си мислят, че небето не тежи.
И сам-самичко се крепи отгоре...
Атлас им се усмихва. И държи.

ПЕСНИЧКА ЗА ХОРАТА

Видях една невидима жена
на ъгъла на "Шипка" и умората.
Продаваше гевреци на дъжда,
откакто бяха твърде сити хората.

И явно съм приличала на дъжд,
защото ми протегна несъзнателно
надежда от вода, сусам и ръж
и спъна, без да иска, суетата ми.

Видях я. И за миг от изненада
зениците станаха гевреци.
Не помнеше от много, много млада
да бяха я поглеждали човеци.

За първи път поисках да говоря
(на ъгъла на "Шипка" и живота)
със Тебе, Боже. Простичко. За хората.
Не се сърди на хората, защото

те щяха да са други, ако знаеха,
че, сгушена под старите тополи,
на ъгъла на "Шипка" и безкрая,
една жена продава ореоли.

ПИСМО

Откакто си отиде, все ти пиша
и все захвърлям в печката писмата.
Не знам дали четеш човекоштиия,
но днешното реших да ти го пратя,

че сигурно и ти се притесняваш,
дали сме здрави, стига ли насъщният...
Не ни мисли. По малко остаряваме,
но иначе отвътре сме си същите.

Понякога се караме и викаме,
и думите тежат като планети.
Крилата ни болят. И бавно никнат,
и бързо вехнат в полза на ръцете.

Понякога сме дребни и лицата ни
приличат на стафиди от ненавист.
А друг път сме огромни. Непонятни,
божествени и истински, и прави.

Но тъжно е, откакто си отиде.
И днес ти пиша, за да те помоля...
прости ни. Бяхме зли и те обидихме.
Ела си, Боже, в къщите. При хората.